

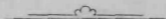
Angelček

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

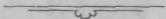

Uredil

ANTON KRŽIČ.

X. tečaj.

V LJUBLJANI.

Izdalo društvo „Pripravniški dom“.

Natisnila Katoliška Tiskarna.

1902.

382 II Cc

Andjelček

Knjižnica in muzej slovenskega naroda

II Cc

33382

R 25. III. 1947/2812

KAZALO.

Pesmi.	Stran	Stran
Ledenim cvetom	1	Planinska gora 174
Ti si, ti!	1	V pozni jeseni 176
Pri peči	7	Oltarček v sveti noči . . 177
Na pustni dan	17	Sveta noč 180
Gozdna kapela	22	Kadar otrok leže spat . 188
Doma biti najboljšo	27	
Ujeta ptica	27	Povesti, popisi, pripovedke.
Solnček in snežek	45	Naši otroci 4, 42
Babici	46	Očetov god 8
Hrepenenje po pomladi	46	Modra miška 11
Marica	60	Višnjev travnik 11
Hude sanje	61	Otroška ljubezen 14
Sinica poje	61	Na svečnico 20
Mariji majniški Gospê	65	Naš kamnosek 23
Ptičku	68	Ljubimo ptičke 28
Podobice	81	Zima že kima 33
Za god	84	Pripovedka o ljubezni . 36
Opica	87	Kdor išče, ta najde . . 40
Kosec	97	Nehvaležnost je plačilo
Moj kužek	112	sveta 44
Na poti v šolo	113	Pomlad je tu! 49
Doma	113	Biser 52
Jaz pa Francek sem od		Lojzek, pojdi k meni, po-
lokve	121	vedal ti bom povest . 54
Dežek	126	Kako je Repoštev poma-
Za god	128	gal voziti drva 59
Slana	129	Pomladno solnce 69
Tvoj jeziček	129	Kdor se poslednji smeja . 75
Marko polhe lovil	144	Teta z medom 85
Naša Anka	145	Gregec 86
V koruzo	159	Iz visokih krogov 88
Na grobih	161	Sočutje drobnih src . . . 93
Mrtvemu prijatelju	161	Stričev slamniki 100
Ob materinem pogrebu	164	Ves svet nima tacega
Zakaj jih ni . . . . .?	168	vladarja 118

	Stran
Leon XIII.	119
Mihčevi purčki	122
Lavdonov psiček	133
Prevrnjena šolska tabla	134
Sirotek	136
Na pašniku	138
Katera je več	140
Usmiljenje	148
Prag v gozdu	151
Dobro je kupil	154
Jerasovi pastirji	155
Na grobu svoje matere	164
Ljubi svojega bližnjega	170
Pobožni vitez	173
Srečna božična noč	181
Kaj vse Miklavž vé!	183
Sestrino pismo	186
Dve pripovedki o sve- tem Miklavžu	
1. Sv. Miklavž in za- morec	189
2. Sv. Miklavž in osliča	190

Lepi nauki.

Cvetice iz rajskega vrta:	2
1. Ponižnost	19
2. Radodarnost	34
3. Čistost	50, 66, 82
4. Dobrohotnost	98, 114
5. Zmernost	130, 146
6. Krotkost	162
7. Gorečnost	178
Ne devajte vsake reči v usta	125
V zabavo in kratek čas.	
Rebus	16
Zastavice	16, 48, 112, 160
Kratkočasnice	48, 64, 80, 112 128, 144, 160, 190

	Stran
Naloga	80
Demant	128

Pesmi z napevi.

Moj dom	14
Dobro jutro	30
Spomladanska	47
V boj!	62
Češčena Marija!	78
Odpev pri lavretanskih litanijah	79
Božji volek	94
Hi, konjiček!	110
Lahko noč	127
Jesensko solnce	143
Na grobišču	158
Zvonček	175
Ptice po zimi	191

Slike.

Sestrica pomaga mlajši sestrici v pisanju	9
Mali kamnosek	25
Vroča kaša (otrok joče)	41
Deček pred prodajalnico sladčic	57
Naši veseli pevčki	72 in 73
Srce Jezusovo in sveti Alojzij	83
Petelin z začetnico „K“	88
Mačici v slamniku	104
Slika papeža Leona XIII.	116
Sveti Oče Leon XIII. se odpeljejo na izprehod	120
Deklica in koza	137
Naš dobri dedek	153
Slika našega dragega strica	169
Jezusček	180
Angel varih	186

ANGELČEK

(Priloga Vrtnu.)

Št. 1. Ljubljana, dné 1. januvarja 1901. X. tečaj.

Ledenim cvetom.

Pala je, pala
Slanica,
Vnovič zacvela
Poljanica.

Ej, pa ste čudne
Ve rožice,
In občutljive
Ste kožice.

Zjutraj, ko mraz je,
Cvetice ste,
V solnčecu medlem
Solzice ste.

Jos. Bekš.

Ti si, ti! — —

Deklica v srebrnem plašči
Je v posete spet prišla,
S sabo cvetja je donesla,
Mnogo cvetja drobnega.

In našipa po livadah
Nam zelenih cvetje to;
Po goricah in lozicah
Nam našipa ga mehko.

Ej, to cvetje so snežinke,
Deklica, ki ga trosi,
Deklica v srebrnem plašči
Zima mrzla, ti si, ti!

Ljudmila Modičeva.

Cvetice iz rajskega vrta.

Otovo si že videl, ljubi otrok, podobo svete mučenice Doroteje. Svetnica ima poleg sebe majhnega dečka, ki drži v rokah košarico polno cvetic. Ta slika se nanaša na prav zanimiv dogodek iz življenja sv. Doroteje. Ko so namreč mučenico peljali na morišče, je bil jako neprijeten zimski dan: sneg je naletaval in brila je burja. Sv. Doroteja, videč to pusto vreme, se domisli nebes in pravi glasno: „Glejte vendar, kako pusta in otožna je zemlja; blagor meni, ker grem v lepšo deželo, kjer vedno pihljajo rahle sapice, planjave zelené, studenci šumljajo, kjer se po vrtilih lesketajo vedno bele lilije, kjer zori sladko sadje. O kako se veselim tega raja!“

Te besede je slišal mlad človek, Teofil po imenu, ki se je rad norčeval iz kristijanov in se je tudi tedaj pošalil, rekoč: „Doroteja, pošlji mi vendar šopek tistih lepih cvetic in košarico tistega sladkega sadja, ki raste na rajskem vrtu!“ Svetnica, zaupajoč na božjo pomoč, odgovori: „Zgodilo se bo. Prejel boš dar iz raja, pa bodi ga vreden in dobro ti tekni!“ Na morišče prišedši je Doroteja pokleknila in goreče molila. Kmalu stopi k njej lep deček, ki je imel v roki košarico, zagrnjeno z belim prtičem, in ogovori svetnico: „Tu ti prinesem dar iz nebeškega vrta.“ „Idi k Teofilu“, mu pravi Doroteja, „in reci mu, da mu pošljem, kar sem obljubila.“

Teofil je ravno v družbi veselih tovarišev norčevaje se pripovedoval, da pričakuje cvetic iz nebes. Tedaj stopi k njemu lep deček in mu ponudi košarico s cveticami rekoč: „To ti pošilja Doroteja kot dar iz rajskega vrta.“ Deček izgine, Teofil in tovariši pa začudeni in skoro prestrašeni opazujejo krasno cvetje. Kje bi bilo pač mogoče dobiti v hudi zimi tako krasno cvetje? Bil je to dar poslan iz nebes, in nebeška luč je tudi prešinila Teofila, da je spoznal,

da je Bog kristijanov pravi Bog; spreobrnil se je in se dal krstiti.

Takih cvetic, ljubi otrok, ti pač ne boš videl tukaj na zemlji; Bog je na prošnjo sv. Doroteje naredil čudež in tako rešil Teofila paganskih zmot. Poznam pa še lepše cvetice, ki jih je na zemljo prinesel naš Zveličar sam. Čul si že, da so se pogovarjali tvoji stariši o kakem pridnem otroku in so rekle o njem, da je kakor ponižna vijolica, ali da je nedolžen in čist kakor bela lilija. Da, krščanske čednosti so lepše cvetice, kot vse cvetke v naravi. Pagani takih čednosti niso poznali in jih niso cenili; šele po Zveličarju so prišle na zemljo in srečne storile človeštvo. Ali bi si ne nabral tudi ti rad takih cvetic?

V katekizmu si se učil, da je krščanska čednost nadnaraven od Boga vlit dar, ki nas stori trajno sposobne in voljne, da delamo to, kar je po volji božji. Duša tvoja, ljubi otrok, je torej sposobna in voljna, da dela to, kar je po božji volji. Sposobna je, toda spretnost, vajenost, da bo v resnici to delala, to si moraš pa šele pridobiti. Ko si dobil v prvem razredu v roke ploščico in pisalo, si bil že sposoben za pisanje. Ali si pa že znal lepo črke delati? Kaj ne, koliko truda je bilo, preden si se navadil lepo pisati? Zdaj znaj pisati, morda že tudi lepo risati. Še raje bi morda znal slikati. Sposobnost za to imaš, pa manjka ti vaje. Ko so vprašali slavnega slikarja Apela, kako je dosegel toliko popolnost, je rekel: „Zato, ker vedno slikam.“ S stanovitno vajo v čednostih boš tudi ti, ljubi otrok, napredoval v čednostih. In kakor ti pomagajo v šoli učitelj pri branju in pisanju, tako ti bo pomagal letos „Angelček“, da se boš vadil v čednostih in sicer v onih čednostih, ki so nasprotne sedmim poglavitnim grehom.

Ako hočeš doseči čednost, ljubi otrok, moraš po njej resnično hrepeneti. Brez hrepenenja, brez želje po čednosti, nikdar ne boš napredoval v nobeni čednosti. Če ne čutiš takega hrepenenja, prosi Boga, da bi ti ga ga dal; zakaj že tako hrepenenje je dar božji. Pomisli, kako lepa je vsaka čednost. Po čednostih postane tvoja duša bolj podobna Bogu. In če že obču-

dujemo lepoto stvari, krajev, umetnin, kako moramo šele občudovati nebeško lepoto krščanskih čednosti. Bog sam ima veselje nad čednostjo; o pobožnem pastirčku Davidu je rekel: „Našel sem Davida, moža po svojem srcu, ki bo storil vso mojo voljo.“ Da, ljudem in Bogu je prijeten čednosten otrok. Bolj kot najlepše cvetice razveselé stariše in učitelje čednosti dobre mladine.

Al. Stroj.

Naši otroci.

(Selko.)

Ne bom trdil, da so otroci v naši vasi drugačni, kakor drugod. Poredni, nagajivi, razposajeni, včasih malo leni, navadno preveč živi, včasih seveda tudi pridni. Vsi pa niso enaki. Učanov Tonček tamle je živ, kakor iskra, prav kakor živo srebro. Nikoli ni na miru, niti v šoli niti doma. Mihčev Pepček je ves drugačen. Miren, tih, pohleven.

Ko sem bival o počitnicah v svoji sobici pod streho, sem opazoval njih početje. In pri tem sem jih spoznal vse, od prvega do zadnjega. Opisati vam hočem samo one, ki se posebno odlikujejo ali v pridnosti ali v lenobi ali kako drugače. Učanov Tonček naj bo prvi.

I.

Kakor sem že omenil o njem, je bil živ, živ kakor iskra. Mirovati ni mogel. Posledica tega je bila, da mu je bila vsaka obleka premalo trdna, Oče pa so se praskali za ušesi, ko je bila treba vedno šteti denar za novo obleko.

Vsake hlače so takoj pregledale na kolenih in tam, koder pritiskajo razsrjeni oče ali učitelj skeleče črte. Gumbov je seveda takoj zmanjkalo. Je že plezal ali na hojo tam v plotu ali na hruško na vrtu, in pri tem je prijela kaka veja ali kak oklešček tako nesrečno

za ujegove naramnice, da so se ali pretrgale ali pa je odletel gumb. Seveda nobeno ni bilo prav prijetno zanj. Malo potrj je prišel k materi s prošnjo, da bi mu prišili gumb ali sešili naramnico. Oče namreč niso smeli videti, da bi nosil hlače na rokah.

Če je bil na vasi z drugimi otroki, nastal je zopet gotov prepir ali tepež. Mirovati namreč ni mogel. Tega je pocukal, onega dregnil, tretjega udaril. Vsled tega je bila včasih cela vojska pred Učanovo hišo.

In knjige, kakšne so bile! List se ni držal lista. Spredaj in zadaj je manjkalo po par listov, in na sredi tudi niso bili vsi. Da ga vsled tega v šoli niso hvalili, mi ni treba posebej omenjati.

Toda vse bi bilo še dobro zanj, samo obleka ga ni trpela.

„Kakšni so vendar ti otroci! Nobena obleka ni dovolj trdna. Nič ne obstoji na njem. En teden je v hlačah, pa so take, kot bi jih svinji izpred rivca potegnili. Vse raztrgano, vse preluknjano.“

In med tem, ko je delalo to očetu največ skrbi, bilo je njemu največje veselje, imeti večkrat nove hlače. Je moralo biti že malo napuha v mladi glavici!

Oče pa so bili moder mož in so vendar iznašli blago, ki naj bi bilo dovolj trdno za živega Tončka. Imeli so stare irharste hlače. Te so prinesli nekega dne iz skrinje in poklicali suhega Trtnika, ki je znal narediti hlače vsakemu vaščanu, velikemu kakor majhnemu. Ta je prišel in po dolgem premišljevanju sta se zedinila z očetom, da bo mogoče narediti iz enih hlač dvoje, samo nekaj „flik“ bo treba še dodati. Oče so šli zopet v skrinjo, prevrnili vse, pobrali vse irhaste ostanke in izrezke in jih prinesli doli krojaču.

Le nekikrat sta se menjala noč in dan in že je imel Tonček irhaste hlače. Nekako ponosen je bil sprva nanje, saj so bile še nekam lepo črne in vrhu tega so nosili take hlače možje, ki jih je najbolj spoštoval, kakor Mrzlovakov stric, Žagarjev oče in drugi.

Plezal je po drevju, valjal se po travi, ali hlače so bile vedno cele. Le nekaj se je izpremenilo na njih — črna barva. Vedno bolj in bolj so bile rjave, prav grdo rjave. Ta barva je opozorila Tončkove to-

variše na njegove irhovke. Začeli so kazati nanje, češ: kako so grde, strašansko grde.

Kamor je prišel, kazali so za njim in ga dražili z irhovkami. To je bilo vendar preveč! Treba se je torej iznebiti irhovih hlač, tako je sklenil. Toda to je vedel, da bo moral tičati v njih, dokler bodo cele. Pred vsem jih mora torej raztrgati. Toda kako?

V take skrbi vtopljenega ga je dobila zima ono leto. Prinesla je s seboj dosti snega. Tega je natresla pol metra na debelo okrog po vasi. Tudi po strmem Dolgem hribu ga je nasula. Ko je pritisnil mraz, da je sneg nekoliko pomrznil, zbrali so se sanjkarji na hribu. Tudi Tonček je šel, toda brez sani. Tovariši so bili tako veseli snega, da so celo pozabili na njegove irhovke. A on ni pozabil. Danes ali pa nikoli, tako je rekel.

„No, Tonček, ker nimaš svojih sani, kar na moje sedi, saj je še za enega prostor“, tako mu je prigovarjal njegov prijatelj Lešnikov Lojze.

„Nočem. Vozil se bom brez sani.“

Nato se je vsedel na ledeno skorjo ter se spustil nizdol. To je šlo! Ko se je ustavil pod hribom, je potipal, če so irhovke še cele; ker še niso imele luknje, šel je še enkrat gori in se spustil doli. Tako se je vozil brez sani do popoldne.

Bolj proti večeru, ko je postalo mrzlo, je vtaknil roke v žep in hitel z raztrganimi in premočenimi irhovkami domov. Malo ga je sicer skrbelo in nekam boječe je stopil v vežo. Toda upal je, da se bode zmuznil na peč in tam počakal, da se hlače posušé. Potem ko bodo suhe, bo pokazal očetu, češ, hlače so raztrgane, nič ne vem, kdaj so se tako izvotlile.

Prišel je na peč. Že se je veselil zmage, misleč, ako dosedaj niso zapazili, da so mokre, poslej tudi ne bodo.

Pa varal se je Tonček na peči. Hlače se niso hotele tako hitro posušiti. Začele so se, kakor pravimo, pariti. To je razprostiralo po sobi neprijeten duh. Oče so parkrat dihnilo skozi nos, nato pa so se obrnili proti peči, češ: „Kaj se pari?“

Prišli so bliže in zapazili, kaj in kako je. Tonček seveda ni bil vesel, da so prišli k njemu. Morda so ga podučili, da se sme drsati samo po saneh, a ne po hlačah.

Prvih irhovk se je pa vendar-le iznebil. Toda kaj, ko so visele še ene pripravljene. Teh si ni upal raztrgati na snegu.

Tovariši pa so zopet kazali za njim: „Glejte, irhovke ima, irhovke!“ Tončku ni kazalo drugega, kakor da se je držal bolj sobe, da ni hodil med tovariše. No, ker je moral bolj samevati, ker so ga oče večkrat prijeli, da se je moral učiti, izgubil je tudi nekoliko prejšnje živahnosti. Ne rečem, da je bil žalosten, ali bolj resen in manj živ je bil. In to vse so mu naredile — irhovke.

Pri peči.

Sivolasi tam pri peči	Tonček radovedni kmalu
Dedek naš počiva.	Začne modrovati,
Zbrana je okoli deca,	In na dolgo to in ono
Deca vedno živa.	Dedka spraševati.

Bajke, basni dedek pravi,	„Ko dorastem, dedek, ne res,
Resne zgodbe tudi,	Idem pa v vojake,
Deca umiri se, sluša,	Saj že zdaj vojaške delam,
Sluša in se čudi. —	Pravite, korake.

Zdaj utihne in zamisli	In po širnem šel bom svetu,
Dedek se globoko,	Kjer me sreča čaka,
In nasloni, osivelo	Ali pa me morda, dedek,
Glavo si na roko.	Vara misel taka?“ — —

Tonček radovedno uprašuje
Dedek dremlje in mu — prikimuje.

Fr.

Očetov god.

(„Internus.“)

naši šoli je najpridnejša izmed vseh Minka Kovačeva. Izpolnila je še le deset let, pa več vé in je modrejša, kakor mnoge iz najvišjega oddelka ali iz ponavljavne šole. Bila je letos prvokrat pri sv. obhajilu, in od takrat se še bolj prizadeva, da bi bila vzgledna v vseh rečeh.

Pa ne bom vam dalje hvalil njenih vrlin; le to moram še posebej poudarjati, kako zelo ljubi svoje stariše. Ni še s tem zadovoljna, da jim sama ustreza, kolikor in kjer more, zadnji čas se še posebno trudi, da bi svojo mlajšo sestrico Ivanko, ki šteje še le polovico njenih let, naučila lepega in poštenega vedenja, in posebej še spoštjive ljubezni do dobrih starišev.

Kaj si je izmislila oni teden?

„Ivanka“, pokliče sestrico, „pojdi sem, povem ti nekaj zelo imenitnega.“

Takoj priskaklja poslušna Ivanka.

„Glej, Ivanka, prihodnji teden bo god našega očeta. Pripraviti se morava o pravem času, da jim bova prav lepo voščili srečo za god. Jaz sem si izbrala jako lepo voščilce. Pa tudi zate sem si izmislila nekaj posebnega. Kaj misliš — kaj? Pa saj vem, da ne ugameš; zato ti raje kar povem. Pisala boš letos ateju za god, pisala prvokrat, da veš.“

Kako jo je začela Ivanka debelo gledati, si lahko mislite. Kako bo pisala, ko ne zna! To vé, da gredó neke čare po papirju gor pa dol, semtertja, a sama pisati zna toliko, kakor putka na dvorišču. A ne pomaga nič; zastonj je vsak ugovor. „Kar sedi sem-le k mizi, te bom kmalu naučila.“

Zdaj primakne Minka stol k mizi in posadi Ivanko nanj. In da bi se ji še bolj prikupila prva šola v pisanju, ji tako mikavno opisuje, kako bodo oče veseli, ko bodo brali Ivankino prvo voščilo. „In mama“ — pristavi še prav skrivnostno — „oh, kako bo pa še-le

mamo razveselilo, ko bodo videli prve zapisane besede svoje drage hčerke!“ V kratkem jo je tako pregovorila, da se začne smejati in še sama prosi: „Kar brž začniva.“

„Le bolj pokoncu se drži. Tako! Zdaj pa pero v roke! — Ne z levico, z desnico se drži pero! Ne, to tudi ni prav! Kazalec deni na vrh, s palčkom pa podpiraj!“ Ivanka se smeje, pa nič ne reče.

„Čakaj, ti bom jaz vodila rokico, le mirna bodi!“ nadaljuje Minka. „No, zdaj le gor, dol, gor, dol, naravnost, okrog, naravnost, okrog! tanko, debelo, tanko, debelo! — No, za silo že pojde. Jutri bova pa pisali očetu za god.“

„Oh, ne; Minka, še danes, kar zdajle precej pisati!“

Minka nekoliko pomisli, kako naj bi zapisali, da bi bilo kratko, pa vendar ne preslabo. Potlej pa se začne velevažno delo. Precej truda je stalo obe, predno je voščilo gotovo; zato sta ga bili tem veselejši. Minki je kar smeh uhajal, ko je opazovala, kako je Ivanka z detinsko zadovoljnostjo ogledovala svoje imenitno delo, — prvo pisemce.

„Pa sama dala ateju papir, kajne Minka?“ vpraša Ivanka v detinski preprostosti.

„Kajpada, sama; pa še naučila te bom, kako boš rekla. — Toda poprej ne smeš nikomur nič povedati“, velevala Minka.

„Ali mami tudi ne?“

„Tudi ne! Bodo bolj veseli, ko pride nepričakovano.“

Slednjič pride zaželjeni dan. Praznično oblečeni stopita pred očeta. Najprej pové gladko in s primernim poudarkom Minka svoje voščilo, potlej pa opravi Ivanka nekoliko boječe sicer, a vendar točno, kakor jo je bila naučila sestra.

Oba, ata in mama, sta zadovoljno gledala in brala Ivankino prvo pisemce; pa še večkrat sta ga brala. Niso jima bile tolikanj všeč črke na papirju, kakor veliko bolj one zlate črke, s katerimi je imela Minka v dobrem srcu zapisano hvaležno ljubezen do očeta in matere!

Modra miška.

Miška prileze iz luknjice. Kar ugleda nastavljeno past. Misli si: „Oho, vidiš jo past? Zviti ljudje! dve deščici nastavijo. Na zgornjo naložijo kamenja, v sredo med deščici pa nataknejo košček slanine, da

bi jaz okusila slanino, izprožila past in se vjela. Pa miši smo modrejše kakor ljudje. Me dobro poznamo take zvijače. Ne boste me ujeli ne! — Pa povohati dobro slanino vendar smem; nosek še ne more izprožiti pasti.

Slanino pa kaj rada duham.“ Miška smukne v past. Varno povoha slanino. Past je prav prožno nastavljena. Ko se miška dotakne slanine, lop! past zagrmí in miška — mrtva leži.

Kdor nevarnost ljubi, se pogubi.

Višnjev travnik.

Oče: „Poznam velik, višnjev travnik.“

Tonček: „Oče, to je šala, kajti višnjevega travnika ni na svetu, ker so le zeleni in ne višnjevi.“

Oče: „Travnik, katerega jaz poznam, je res višnjev in je večji kakor vsi travniki skupaj.“

Rezika: „Ali sem ga jaz že videla, oče?“

Oče: „Ti in vsi vi ste ga že videli, saj ga vidite vsaki dan. Na ta travnik prihaja leto za letom, dan na dan neštivilna čreda večjih in manjših ovac na pašo, če tudi na travniku nič ne raste.“

Ivanek: „Kaj pa počnó tamkaj ovce, ako nimajo kaj jesti? Brez trave vendar ne morejo živeti!“

Oče: „Moje ovce in jagnjeta niso lačna, če tudi nič ne jedó.“

Tonček: „To je pa nekaj skrivnega. Gotovo to niso žive ovce in jagnjeta; kajti taka morajo na vsak način jesti, drugače bi od lakote poginila.“

Oče: „Žive so te ovce. Žive že na tisoče let, pa še vedno so take, kakoršne so bile nekdej, četudi niso ne lačne in ne žejne.“

Micika: „Na tisoče let so vaše ovce stare, oče? To je pa čudno! Naš učitelj so rekli v šoli, da ovca komaj 14 let doživi.“

Oče: „Pa vendar je tako, kakor jaz pravim, ljubo dete? In lepe so te ovce, tako lepe in svitle, da se z ovcami v — v — kako se že imenuje dežela, kjer so najlepše ovce?“

Tonček: „Špansko, Špansko! to sem si dobro zapomnil!“

Oče: „Da se španske ovce z mojimi niti primerjati ne morejo; kajti moje ovce imajo zlate kožuhke.“

Otroci se začudeno spogledajo, jamejo se glasno smejati in rekó: „Ne, ne, takih živali pa ni! Zlate kožuhke! — to je naravnost nemogoče! Kako naj bi nosile slabotne živalice tako težke kožuhke? Oče, vi se šalite z nami?“

Oče: „Resnico govorim, otroci! Kožuhki se res svetijo, kakor čisto zlato. Tako svetlo in bliščeče, da ste se vi že večkrat čudili.“

Tonček: „Ali so ves dan na paši? Ali tudi mekečejo?“

Oče: „Cel dan so sicer na travniku, toda vedno se jih ne vidi. Tudi meketati jih še nisem čul.“

Micika: „Kaj pa, če se priklati požrešni volk, takrat gotovo mekečejo in zbežé?“

Oče: „Na ta travnik nikdar ne more priti volk. Sicer pa je poleg ovac pastir, kateri jih skrbno čuva.“

Francek: „En sam pastir je? Kako pa more en pastir čuvati tako veliko čredo? Kakšen pa je ta pastir?“

Oče: „Ta ima lepo, svetlo, belo obleko, katera se sveti, kakor srebro, in se nikoli ne omaže. In če-

tudi pase svoje ovce že tisoče let, vendar še nikdar ni zaspal, se nikdar slekel ali preoblekel. Vedno je čuječ, lep in snažen!“

Micika: „Ali stoji ali leži? Ali tudi kaj hodi?“

Oče: „Nikdar ni miren, vedno hodi med svojimi ovcami, kakor bi jih hotel šteti?“

Rezika: „Kdaj pa potem spi? Spati vendar mora, saj lahko med spanjem njegovi psi varujejo ovce?“

Oče: „Psi? Psov nima in jih tudi ne potrebuje!“

Rezika: „Ali ima piščalko? Li kaj piska na njo?“

Oče: „Piščalke sicer nima, pač pa lep, srebrn rog, toda trobiti pa ne zna in rog tudi ne dá glasu od sebe.“

Francek: „Vedno bolj čudno! Pastir z neštevilnimi ovcami, katere pase že več tisoč let, ima rog, pa ne zna trobiti, nikedar ne spi, pa vendar ni zaspan, — tega ne umem.“

Tonček: „Oče, v kateri deželi pa je ta travnik, na katerem se sprehajajo te čudovite ovce?“

Oče: „Travnik ne leži v nobeni deželi, temveč on se razprostira nad vsemi deželami.“

Micika: „Tedaj je pa v zraku, oče!“

Oče: „Da — v zraku visi!“

Micika: „Kako pa pridejo ovce na travnik, ker ne znajo letati?“

Oče: „Moje ovce se znajo po zraku sprehajati in vendar ne padejo na tla!“

Francek: „Ah, kako rad bi jih videl leteti!“

Oče: „Vsaki dan jih lahko vidiš. Ko se noč stori, se prikažejo ter se pasejo vso noč.“

Tonček: „A, sedaj pa vem, katere so te zlate ovce! Samo kdo je pastir, tega ne uganem?“

Oče: „Pastir je tudi pri ovcah, in ako ga hočete videti, pogledjte skozi okno, ravno sedaj prihaja!“

Vsi otroci: „Mesec, mesec! Da, sedaj pa vemo! Zvezde so ovce, zvezdice jagnjeta, višnjev travnik je nebo. Joj, oče, kako lepo ste nas napeljali! Prosimo, povejte nam še kaj lepega!“

Oče: „Jutri, ljubi otroci! Danes mi ne pride nič več mičnega na um.“

F. Malenšek.

Otroška ljubezen.

Kini, kjer je bilo l. 1901. in pa še popreje večkrat toliko kristijanske krvi prelite, imajo ostro postavo, da se onemu, ki bi se drznil iz državnih blagajnic poneveriti kaj denarja, odsekata obe roki.

Zgodilo se je, da je neki uradnik storil to zločinstvo. Čakala ga je tedaj omenjena, strašna kazen.

Njegova dvanajstletna hčerka pa se ojunači ter gre prosit milosti naravnost k cesarju.

Ko pride pred cesarja, pade na koleni in reče: „Ne morem tajiti, o veliki cesar, da morajo moj nesrečni oče izgubiti obe roki, ker tako zahteva postava, zato ti jih prinašam, tukaj so!“ Pri teh besedah stegne deklica svoji roki proti cesarju ter nadaljuje: „Da, veliki cesar, ti roki ste last mojega očeta. Pa preslabotni sta, da bi mogli preživljati tako obilno družino mojega očeta. Vzemite jih toraj in pustite očetu oni roki, s katerima hrani in obláči mojega deda, mater, bratce, sestrice in mene.“

Ta otroška ljubezen je cesarja tako ganila, da je prizanesel njenemu očetu, deklico pa je bogato obdaril.

F. Malenšek.

Moj dom.

Allegretto.

P. Angelik Hribar.

1. Oj, lep - še - ga kra - ja Nik - jer ne po -
 2. Ob hi - ši pa hle - vec Ro - gi - na i -
 3. Dre - ve - sa mo - goč - na Na vr - tu sto -
 4. Le - di - ne se le - pe V do - li - ni vr -

1. znam, Kot kraj je do - ma - či, Kjer dom svoj i-
2. ma, Ki slad-ke-ga mle-ka O - bi - lo nam
3. je, Ki soč-ne-ga sad - ja Nam mnogo de-
4. sté, Me - tu - lji po le - ti Po njih fr - fo-

1. mam. Na grič - ku sa - mot-nem Tam
2. da. Cve - toč raz-pro - sti - ra Kraj
3. lé. V gre - di - cah je za - lih Pre-
4. lé. Oj, lep - še - ga kra - ja - Ni-

1. hi - ša sto - ji, V do - li - no cve-
2. hi - še se vrt, Kot da bi raz-
3. mno-go cve - tic, In pet - je po-
4. kjer ne po - znam, Kot kraj je do-

1. to - čo Lju - bo se sme - ji.
 2. gri - njal Lep pi-san se pot.
 3. slu - šam Tam pi-sa - nih ptic.
 4. ma - či, Kjer dom svoj i - mam.

(„Vrtec“ 1897.)

Rebus.

(Priobčil „Internus“.)

Le		z
že		nič
ne		

Zastavica.

(Priobčil Fr.)

„Za . . . .“ veliko mesto
 „Po . . . .“ žalosti nas često.

(Rešitev in imena rešilcev prih.)

Vabilo k naročbi.

„Angelček“ nastopi s novim letom že svoj X. tečaj. Za svojo desetletnico si želi mnogo zvestih prijateljev in blagohotnih podpornikov. Učil bo, kakor doslej, ljubo mladino, kako naj se pošteno veseli pa modro živi, da ji bode mladosti zlati čas v časni in večni blagor. — „Vrtčevi“ naročniki ga dobijo brezplačno; posebej naročen pa stane 1 K 20 h na leto.

Prodajajo se še tudi prejšnji letniki in sicer I.—VII. tečaj po 80 h, VIII. in IX. pa po 1 K. Kdor želi III ali IV. tečaj (nevezan), ga dobi brezplačno, ako priloži 20 h sa pošiljatev.